

antallet af arbejdsulykker til stadighed formindskes, og det store spørgsmål er så, hvordan vi bedst når frem til det mål, altså at nedbringe antallet af arbejdsulykker.

For os Konservative er der ingen tvivl om, at arbejdsulykker bedst kan forhindres ved, at parterne, altså arbejdsgivere og arbejdstagere, er engagerede deltagere i denne proces. Det nytter intet at opstille retningslinjer, regler og krav, hvis de af den ene eller den anden grund ikke overholdes på den konkrete arbejdsplads. Det gælder både, hvis årsagen er modvilje hos den ene eller begge parter, eller hvis reglerne i det hele taget er uladssiggørlige i praksis, når man kommer ud i den virkelige verden.

Kl. 16.55

Derfor må en nødvendig forudsætning for en styrket indsats for at mindske antallet af arbejdsulykker være, at alle parter er inddraget i denne proces, og at alle parter føler sig forpligtet til at deltage konstruktivt. Derfor er vi fra konservativ side også utrolig glade for, at vi gennem det såkaldte prioriteringsudvalg nu har fået en klar tilkendegivelse fra de berørte parter om, hvad der skal fokuseres på i den fremtidige indsats. Vi ser de fire fokusområder som væsentlige områder, og vi finder det både nyttigt og utrolig fremsynet, at det er lykkedes udvalget at sætte nogle realistiske mål op for, hvor langt man bør kunne nå i den nærmeste fremtid.

Naturligvis så vi fra konservativ side utrolig gerne, at alle arbejdsulykker kunne undgås; men sandheden er jo, at hvor der er mennesker involveret, sker der fejl. Sådan er realiteterne, og det må vi desværre leve med.

De steder, hvor der er behov for at slå ned, er primært dér, hvor man ikke tager de nødvendige hensyn – uanset om det er bevidst eller ubevidst – og slækker på sikkerheden og trygheden for sine medarbejdere. Men det, vi ikke har behov for, er at skære alle over én kam og dermed fjerne incitamentet til at gøre en indsats.

Indtil nu har det været sådan, at er man i en bestemt branche, er man pr. definition bad guy. I Det Konservative Folkeparti ønsker vi imidlertid ikke at bruge en masse krudt på virksomheder med orden i arbejdsmiljøet. I Det Konservative Folkeparti ønsker vi i stedet at bruge krudtet på de egentlige bad guys, dvs. dem, der ikke har orden i arbejdsmiljøet. De, der ikke har orden i arbejdsmiljøet, bør tvinges til at få det. De bør tvinges til at få den nødvendige vejledning, og de bør tjekkes, indtil vejledningen har virket.

Det er her, Arbejdstilsynets ressourcer skal bruges, det er her, kræfterne skal sættes ind.

Et godt og sundt arbejdsmiljø bør være en selvfølge på enhver virksomhed, og når virksomheden fungerer godt, bør den kunne fritages for de fleste mulige administrative byrder. Hvis arbejdsmiljøet ikke er godt på virksomheden, bør den til gengæld ikke blot pålægges at tilslutte sig en ordning, som vi har set før, men den bør pålægges at få orden i sagerne og bør pålægges den nødvendige rådgivning, for at det kan ske.

Kort fortalt: De gode skal belønnes, og de dårlige skal straffes. På den måde hjælper vi både virksomhederne og deres ansatte og i sidste ende også samfundet, og i Det Konservative Folkeparti glæder vi os derfor meget til både at se og drøfte ministerens udspil om det fremtidige arbejdsmiljø.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Ministeren sagde, at undertegnede talte meget hurtigt og stillede mange spørgsmål, og at det derfor var svært at følge med. Nu ved vi jo, at fru Charlotte Dyremose taler meget, meget hurtigt, men jeg konstaterede ikke nogen spørgsmål. Alting var rosenrødt, vi afventer bare det hele, og det skal nok gå alt sammen.

Men trods alt sagde man, at hvis der er nogle ude i samfundet, der føler snærende bånd, skal vi ikke bekymre os om det herinde. Gælder det også rockere og folk, der kører for stærkt på landevejen og sådan noget? Skal vi som lovgivere affærdige det med, at det er lige meget, om man overholder loven? Det er jo det, det handler om.

Hvad med de dårlige arbejdsgivere, som har et dårligt arbejdsmiljø? Er der nogen krav til de dårlige arbejdsgivere, som fru Charlotte Dyremose talte om? Og hvem er de gode arbejdsgivere? Hvordan konstaterer vi det? Og hvem er egentlig de onde i Det Konservative Folkepartis optik? Hvem er god og ond ude på arbejdsmarkedet i denne sammenhæng?

Vi har spurgt Arbejdstilsynet, hvor lang tid det skal have til at gennemgå alle virksomhederne og få dem kategoriseret i f.eks. kategori 1 og 2. Ministeren har svaret, at kapaciteten gør, at man kan besøge 5 pct. af virksomhederne hvert år, så det vil tage 27 år at kategorisere og finde ud af, hvem der er god eller ond. Synes fru Charlotte Dyremose, det er tilfredsstillende?